

Afgelopen weekend vond in Noordpolderzyl het Groninger Laidjesfestival plaats. Het Stadsblad ging er kijken, en kon niet anders dan konstateren dat de benaming Laidjesfestival een wel wat karige betiteling is van hetgeen zich daar aan de rand van het Groninger Hogeland

afspeelde. Er heerste een sfeer om nooit verlaten en er werd gemusiceerd zonder grenzen. Kortom het werd een éclatant succes waar deelnemers en bezoekers nog lang van zullen nagenieten.

Met doedelzak en draailier op de grens van boerenland en waddenzee

Aan het einde van een weggetje dat zo goed als naar het einde van de wereld voert ligt Noordpolderzyl, het kleinste en meest pittoreske getijdenhaventje dat ons land ogelijk rijk is. Dicht onder tegen de net op deltahogte gezichte dijk staan een paar gebouwen. Een gemaal, een burgerwoning, een garnalenafslag en een café met de klassieke naam van 't Zielhoes', wat zoveel betekent: het huis bij de sluis. Het gemaal is spiksplinternieuw, de burgerwoning en de afslag zijn enkele tientallen jaren oud, en het café stond er al in het begin van de eeuw.

Als je over klimt, kijkt uit over het kleine haventje met de kleine visserscheepjes over het wijdse wad. In de verte zie je Borkum en Rotterdammeroog, en in de lucht hoor je de meeuwen en scholeksters. Wie het hier niet mooi vindt, is knettergek.

Internationaal allegaartje

Rond 't Zielhoes is het een drukte van belang, als uw verslaggever zich tegen achten in de avond meldt bij de tap van het café. Overal lopen en zitten groepjes muzikanten die alleen of gezamenlijk de meest mooie maar tegelijkertijd ook de meest vreemde muziek ten gehore brengen. Er wordt gezongen, gedanst en gedronken dat het een lieve lust is. Geslapen wordt er haast niet. Tot diep in de nacht gaat het feest

oprichter en redacteur van het Gronings tijdschrift "Krödde", en als leider en zanger van de Veenkoloniale muziekgroep "Törf" is zijn brede gestalte vaak waar te nemen bij allerlei gelegenheden waar de Groninger taal en cultuur hoog wordt gehouden. Steevast gestoken in een "Stuutsiekoordn" jek, is hij een onverbrekelijk deel geworden van de "Grunneger scène".

Onder het genot van een paar beugeltjes Grolsch doet hij haarfijn uit de doeken wat een ierder hier zoal doet en zoekt. Op zijn aanwijzingen neemt uw verslaggever kennis van velen. Zo loopt er een universiteitsmederwerker rond die om wetenschappelijke redenen elke muziektoneel die er valt vast legt op een cassetterecorder, en zit er ook een Duister die het enkel en alleen gaat om het verza-

't Zielhoes bij Usquert

ben, die laat zich niet zo gemakkelijk besturen. De waard van 't Zielhoes, Siert van Warners heeft er echter geen enkele moeite mee. Nauwelijks hersteld van z'n derde hartaanval ziet hij de drukte welwillend aan. "'t Is gezellig volk. Ik laat ze maar een beetje begaan," zegt hij. "Ik mag nog

Publiek

Als het wat begint te schemeren en zelfs de meest verstokte "openluchtspelers" de warme behaaglijkheid van de tot zaal omgebouwde schuur hebben opgezocht, is ook het echte bezoekerspubliek gearriveerd.

Evenals de muzikanten zelf is ook die groep meer dan bont samengesteld. Stiive heren

trance is. Als het even kan zingt iedereen de refreinen mee, en er wordt hier en daar gedronken of er een brand geblust moet worden. Kortom: sfeer in overvloed. Als het aan Henk Scholten ligt wordt het dan ook een jaarlijks weerkerend gebeuren. Als het aan de deelnemende muzikanten en de bezoekers ligt trouwens ook.

meest vreemde muziek ten gehore brengen. Er wordt gezongen, gedanst en gedronken dat het een lieve lust is. Geslagen wordt er haast niet. Tot diep in de nacht gaat het feest door. Wie z'n ogen toch niet

wetenschappelijke redenen derde hartaanval ziet hij de drukte welwillend aan. "t Is gezellig volk. Ik laat ze maar een beetje begaan," zegt hij. "Ik mag nog niet zoveel doen, en beperk met tot de organisatie. Het personeel doet de rest."

hersteld van z'n slechte hart blijft Warners niet thuis. "Achter de geraniums ga ik dood," zo stelt hij. "Dan ben ik liever hier onderaan de dijk." En gelijk heeft ie.

opgezocht, is ook het echte bezoekerspubliek gearriveerd.

Evenals de muzikanten zelf is ook die groep meer dan bont samengesteld. Stijve hereboeren in hun zondagse pak zitten naast langharige en ongeschoore folkfreaks. Toch schijnen ze het wonderwel met elkaar te kunnen vinden. Usquerder garnalenvissers beluisteren het geheel met welgevallen, en een zigeunerachtig meisje klapt en wiegt mee alsof ze in

dan ook een jaarlijks weerkerend gebeuren. Als het aan de deelnemende muzikanten en de bezoekers ligt trouwens ook

Een bonte mengeling van sfeer, muziek en mensen waar iedereen zich thuis kan voelen

langer los kan houden, die kruipt in een tent of in een van de kampeerwagens die rond de kroeg staan. Aan de nummerborden te zien zitten er aardig wat Duitsers en Fransen tussen. "Klopt", zegt Henk Scholten, de man die dit alles op touw heeft gezet. "Er zijn zelfs mensen uit Bretagne om dit mee te maken."

Henk Scholten

Henk Scholten is de man die zoals gezegd de hoofdverantwoordelijke is voor dit festival. Van het woord festival wil hij echter niks weten. "t Is meer een treffen van allerlei Europese volksmuzikanten," zo laat hij in zuiver Veenkoloniaal Gronings weten. Scholten is geen onbekende in het Gruninger circuit. Als mede-

tie over instrumenten die hij nog niet kent. Kortom: een ieder heeft zo z'n eigen reden om zich hier drie dagen lang af te zonderen van de wereld. "t Mooie van dit plekje," zegt Henk Scholten, "is dat we hier net zo lang en netzoveel lawaai mogen maken als we willen. Niemand heeft hier last van ons."

De kroegbaas

Wie deze muzikale bende in de hand kan houden moet haast wel over bijzondere kwaliteiten beschikken. Zo'n gemêleerd gezelschap binnen- en buitenlanders die allemaal ook nog te eten en te drinken moeten heb-

Concentratie en improvisatie

Henk Scholten